

[Sonja Albrink]

mennesker vil ikke kunne svare ja eller nej til det udformede spørgsmål, fordi svaret for de fleste vil afhænge af en række omstændigheder, såsom om det er en bro eller en tunnel, om det er linjeføring, landanlæg, miljøforhold, finansieringen m.v.

For det andet må en person, der skal svare ja eller nej til et meget kategorisk udformet spørgsmål, være vældig grundigt inde i den pågældende sag og dens mange omstændigheder. At opnå den indsigt kan man forlange af en der til valgt og betalt politiker. Vi må nære større tvivl om, hvor stor en del af vælgerne, som jo hver for sig har deres arbejde og deres opgaver, der vil have tid og kræfter til et meget nøje studium af de komplicerede sager.

Det er derfor med god grund, at grundloven ikke gør det ret enkelt at sende en sag ud til folkeafstemning. Praxis siden grundlovsændringen i 1953 viser da også den største tilbageholdenhed med anvendelse af folkeafstemningsinstitutionen.

Med disse begrundelser må CD afvise det foreliggende lovforslag.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre er – sagt med fare for, hvad det kan afføde af diskussioner, hvis jeg bruger ordet »principielt« – tilhænger af øget brug af folkeafstemning. Ordet »principielt« har jo fået en ganske særlig klang herinde i Folketinget, og det er sådan set også derfor, at jeg netop vælger at bruge det i dag. Det betyder, at vi er tilhængere af, at man løbende vurderer, hvornår det kan være hensigtsmæssigt at have en folkeafstemning, og hvornår det ikke er særlig hensigtsmæssigt.

Men vi tror på, at det er et vigtigt led i demokratiet, og at det måske også er et redskab, som vi faktisk skal bruge noget hyppigere, end vi i dag gør det. Men det, vi taler om, er altså folkeafstemninger i grundlovens forstand, og det vil sige folkeafstemninger som mindretalsbeskyttelse og ikke som vejledende folkeafstemning. Det skal jeg vende tilbage til.

Det, vi derfor også kunne forestille os på et tidspunkt, er at få en drøftelse af, om de 60, der er nødvendige for at få et forslag ud til folkeafstemning, i virkeligheden er en tilstrækkelig mindretalsbeskyttelse, og jeg må nok sige, at den måde, sagen om etablering af en Øresundsforsbindelse er blevet kørt på, gør det i hvert fald

nødvendigt for os at sætte et spørgsmålstegn ved, om det rent faktisk er tilstrækkeligt. Når man kan køre det på en sådan måde, at man ikke engang sikrer, som jeg var inde på i en af de korte bemærkninger, at mindretallet har den nødvendige information, er der virkelig grund til at råbe vagt i gevær, og det giver også grund til at overveje, om man i virkeligheden ikke, når man alligevel skal gennemføre en eller anden form for forfatningsændring, burde komme ned på et lavere tal.

Jeg synes også, man kunne overveje at tage andre modeller ind i billedet i den sammenhæng, f.eks. det, at 100.000 mennesker, som altså ikke sidder her i Folketinget, kunne kræve, at der kom en folkeafstemning, for det ville jo være en form for ægte mindretalsbeskyttelse for den danske befolkning. Jeg synes altså, at man i det hele taget skal diskutere folkeafstemninger noget mere.

Som sagt foretrækker vi, at der er tale om folkeafstemninger i grundlovens forstand forstået på den måde, at der afholdes folkeafstemning om nogle forslag, som et flertal i Folketinget er gået ind for. Det foretrækker vi frem for vejledende folkeafstemninger taget i bred forstand, og også i sammenhæng med Fremskridtspartiets forslag ser vi hellere, at man gør det på en grundlovmæssig måde, om jeg så må sige, idet man jo altså også kan forestille sig gennemført direkte folkeafstemninger i forbindelse med nogle lovforslag og ikke vejledende, som der her er tale om.

Når vi er tilhængere af det i forbindelse med etableringen af en forbindelse over Øresund, er det ikke, fordi vi ikke kan se problemerne i Vendsyssel, som jeg nu forstår bliver kernepunktet – jeg har ellers selv været gift med et menneske deroppefra og skal hilse og sige, at de godt kan tage stilling til spørgsmål, der har et bredere sigte end bare at vedrøre Vendsyssel selv – men det er da rigtigt, at et projekt som Øresundsbroen selvfølgelig er et anliggende, der primært vedrører Østdanmark, men jeg må dog sige, at efter alle de indlæg, der har været, bl.a. fra trafikministeren og den socialdemokratiske gruppeformand, forstår jeg, at der er tale om noget, der vedrører hele nationen, fordi det skal sætte dynamik i København og dermed i hele Danmark. Dermed er argumentationen jo i hvert fald meget langt fra at være bare en østdansk argumentation. Det er tværtimod en